

tager, at, naar der findes en saadan Bestemmelse, vil Regjeringen ikke, uden at det aldeles klarligt er godtgjort, at Tilfældet virkelig foreligger, tilstaae en saa høi Pensjon for en Embedsmand, uden at han virkelig er berettiget til den. Der er foreslaaet af 2 ærede Medlemmer, at man skulde give de Militaire den fulde Embedsindtagt i Pensjon; det kan jeg dog ikke indsee Rigtigheden af. Det synes mig at være noget vel høit, og det er heller ikke i alle de fremmede Landes militaire Pensjonslove, hvorefter vi dog nogenlunde maae rette os, selv for dette Tilfælde, nogetsteds vedtaget, at en Embedsmand skal kunne faae Mere end den høieste Pensjon, som Embedsmanden i det Hele kunde naae til; det er det Høieste, hvor til en Invalid kan naae. Naar den franske Soldat s. Ex. bliver saaledes qvæstet, at han bliver aldeles ubrugelig til Nogetsomhelst, bliver han affediget med det Høieste, han kan faae i Pensjon, ligesaameget som om han havde gjort 50 Aars Tjeneste, men ikke med den fulde Gage, og saaledes er det ogsaa Tilfælde i alle andre militaire Pensjonslove, som jeg i den Anledning har søgt at gjøre mig bekendt med. Hertil kan føies, at vi forhaabentligt snart faae en Invalidelov, hvorved der kan gives Invaliderne et Tillæg, som dog altid vil være nogen Hjælp til, som ikke ganske er at forsmaae. Naar en Officier t. Ex., der har 300 Rbd. i Gage, bliver qvæstet og faaer 200 Rbd. i Pensjon, og man da giver ham et Tillæg af 150 Rbd., saa er det dog ikke en reen Bagatel, og jeg tør mene, at selv for de bedre stillede Premierlieutenanter og Capitainer vilde et Tillæg af 150 Rbd. ikke være at vrage. Man seer Embedsmand, som meget ivrigt bestræbe sig for at faae ikke nær saa store Tillæg til deres Gage, og jeg tør troe, at Bedkommende, naar det kommer til Stykket, og der bliver dem tilbudt et saadant Tillæg, vist ikke ville vægre sig ved at modtage det. Jeg antager saaledes, at man kan sige, at der er gjort, hvad der med Billighed kan fordres, mod vore qvæstede Officierer, naar man giver dem Maximum af Pensionen efter Scalaen for den høieste Tjenestetid.

**David:** Da jeg forlangte Ordet, var det, fordi jeg vilde udtale mig om det, hvorpaa

den ærede Ordfører nu har henvendt Opmærksomheden, og jeg kan derfor satte mig kort. Det gaaer dog sandelig, med al Anerkiendelse for den Tjeneste, de Militaire vise i Felten, ikke an, at sætte deres Pensjonskrav høiere end Maximum af det Pensjonskrav, som en Mand har, der i en lang Række af Aar med Trofskab har tjent sit Fædreland i den civile Stilling, hvor til han har indviet sit Liv. Jeg troer ogsaa, at det forholder sig rigtigt, at det ikke vil være muligt at finde nogen Pensjonsloy, det være fra en ældre eller fra en nyere Tid, hvori man har fastsat Pensionen for enhver Militair, der selv efter den korteste Tjenestetid bliver udygtig til Tjeneste, høiere end det Maximum, som er tilstaaet for den længste Tjenestetid i Civiletaten. Naar man bestemmer den fulde Gage for de Militaire, som maae affedigges, fordi de ere blevne saarede i Felten, men for de Civile efter den længste Tjenestetid ikke mere end  $\frac{2}{3}$  af Gagen, saa skriver man Love med Hjerttet; men jeg troer, at man skal vogte sig herfor, thi Love skal man ikke skrive med Hjerttet, men derimod med Hovedet. Jeg skal kun med saa Ord ogsaa omtale det Uendingsforslag, som jeg har tilladt mig at stille til den sidste Sætning i denne Paragraph. Jeg har nemlig troet, at det dog ikke gif an, ganske at forbigaae Bortpengene, skjøndt jeg nægter ikke, at den Anskuelse, som under den første Behandling blev gjort gjældende, at Bortpenge snarere maae betragtes som en fortløbende Deel af Gagen end som en Pensionering, har en Deel for sig, betragtet fra den theoretiske Side. Men jeg troer virkelig, at vi i en saa praktisk Sag, som Pensjonsloven er, allerede have theoretiseret nok, og at vi kun altfor meget have bestræbt os for at godtgjøre, at det, som vi allerede have grundlagt af Pensjonsloven, er bygget paa rigtige theoretiske Anskuelser, istedetfor at vi skulde have taget lidt mere Hensyn til de praktiske Livserfaringer baade hos os og andre Steder. Og, naar man havde gjort dette, troer jeg, at man i flere Henseender vilde være kommen til et ganske andet Resultat, end vi nu tilbeels ere komne til. Af denne Grund mener jeg ogsaa, at man ikke bør undlade at omtale, hvorledes Bortpenge ere at betragte og